

Una història de **HEARTSTOPPER**

Alice Oseman

Aquesta és
una veritable
història
d'amor

Nick i
Charlie

Aquesta és
una veritable
història
d'amor

Nick i Charlie

Alice Oseman

Fanbooks

Títol original: *Nick and Charlie*

© del text i de les il·lustracions, Alice Oseman, 2020

© de la traducció: Lluís Delgado Picó, 2023

© d'aquesta edició: Edicions 62, S. A., Fanbooks, 2023

Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.fanbooks.cat

fanbooks@grup62.com

Primera edició: octubre del 2023

ISBN: 978-84-19150-80-6

Dipòsit legal: B. 16.277-2023

Imprès a Catalunya

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de paper ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

La lectura obre horitzons, iguala oportunitats i construeix una societat millor.

La propietat intel·lectual és clau en la creació de continguts culturals perquè sosté l'ecosistema de qui escriu i de les nostres llibreries.

En comprar aquest llibre contribuïu a mantenir aquest ecosistema viu i en creixement.

A Grup62 agràim que ens ajudeu a donar suport així a l'autonomia creativa d'autores i autors perquè puguin continuar desenvolupant la seva funció.

Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra. Podeu contactar amb CEDRO a través del web www.conlicencia.com o per telèfon al 91 702 19 70 / 93 272 04 47.

Charlie

Com a cap dels delegats de l'Institut Truham, he fet moltes coses. Em vaig emborratxar amb el vi de la gala dels pares. M'han fotografiat tres cops amb l'alcalde. Una vegada vaig fer plorar un alumne de l'últim curs de primària sense voler.

Ara bé, res del que he fet no ha estat tan dolent com evitar que tots els alumnes de segon de batxillerat gaudeixin el seu últim dia a l'escola, que és justament el que el nostre director, el senyor Shannon, intenta que faci ara mateix.

Probablement paga la pena comentar que en Nick Nelson, el meu xicot des de fa dos anys, és un d'aquests alumnes de segon.

—No et fa res, oi? —El senyor Shannon es repenja a la taula de la sala comuna on se suposa que estudio per als exàmens, tot i que en realitat estic mirant concerts de Mac DeMarco al telèfon—. Tot plegat s'ha descontrolat una mica i trobo que és més probable que et facin cas a tu que no pas a mi, ja m'entens.

—Eh...

Miro el meu amic Tao Xu, que seu al meu costat i s'està cruspint un paquet de xocolatines. En Tao alça les celles com dient: «No m'agradaria gens estar en la teva pell».

La veritat és que no vull dir que sí.

L'últim dia d'escola dels alumnes de segon de batxillerat és temàtic, i el tema és *High School Musical*.

Han penjat un cartell gegant que diu «East High» sobre el de Truham de l'entrada i han posat la banda sonora als ordinadors de les aules, de manera que, si-guis on siguis de l'escola, pots sentir una cançó de *High School Musical* sonant en alguna banda, però mai no acabes de saber d'on ve. A l'hora del descans, han fet una flashmob amb la cançó «What Time Is It» al camp de futbol, i s'han presentat tots a l'institut amb indumentàries vermelles de jugadors de bàsquet o vestides d'animadores. M'ha decebut comprovar que en Nick ha optat per la de jugador de bàsquet.

Per acabar-ho d'adobar, tot i que això no té res a veure amb *High School Musical*, han construït un fort de caixes de cartró a les pistes de tennis i hi estan fent una barbacoa.

—Només els demano que apaguin la barbacoa
—explica en Shannon, que òbviament ha detectat

que m'atrau ben poc la idea d'entrar en un fort de caixes de cartró, plantar-me davant cent cinquanta persones més grans que jo i demanar-los que deixin de passar-s'ho bé—. Ja m'entens. És per motius de seguretat. Si algú es crema, em tocarà bregar amb els pares emprenyats.

Deixa anar una rialleta. Durant els mesos que fa que soc el cap dels delegats, el senyor Shannon m'ha agafat una confiança total. Té gràcia, perquè rara vegada faig res del que em demana.

Mantingues els professors al teu costat i els alumnes al teu bàndol. No facis enemics ni més amics del compte. Són els meus consells per sobreviure a l'escola.

—Sí, és clar, cap problema —contesto.

—Em salves la vida. —M'assenyala amb un dit mentre se'n va—. I no estudiis més del compte!

En Tao em mira sense deixar d'entaforar-se xocolata a la boca.

—No pensaràs de debò anar a plantar cara als de segon de batxillerat, oi?

Ric.

—No. Només aniré a veure què fan i els diré que vigilin si veuen en Shannon.

Un amic, l'Aled Last, em mira des de l'altra banda de la taula. Fa una hora que organitza per colors els apunts de matemàtiques.

—Em pots portar una hamburguesa quan tornis?

M'aixeco de la cadira i em poso la jaqueta.

—No sé si en quedaran.

Els alumnes de primer de batxillerat ja han tornat a casa perquè tenen el dia lliure per estudiar, i l'únic motiu pel qual jo m'he quedat és que estudio

millor a l'institut que a casa. En Tao i l'Aled han pensat el mateix, però, en realitat, cap dels tres no voldríem ser aquí. És el dia més càlid que hem tingut en tot l'any i només em ve de gust estirar-me per alguna banda amb un paquet de gel al cap.

En Nick i jo hem fet plans per al cap de setmana. Ell ja no té classe i jo descansaré d'estudiar aquest parell de dies. Avui és dijous i em quedaré a dormir a casa seva. Demà a la nit anirem a la festa que ha organitzat en Harry per a tots els alumnes de batxillerat. Dissabte anirem a la platja. Diumenge anirem a Londres.

En realitat, passem tots els caps de setmana junts.

En realitat, ens veiem cada dia.

Si fa tres anys m'haguéssiu dit que quan tingués disset anys portaria dos anys en una relació, us hauria rigut a la cara.

—CHARLIE SPRING!

En Harry Greene se m'acosta amb els braços oberts tan bon punt travesso l'entrada del fort de caixes de cartró i passo per sota una pancarta que diu «WILDCATS!». Porta una disfressa d'animadora de *High School Musical* de la talla que correspondria a una criatura de dotze anys i ensenya molta més cuixa del que seria apropiat a l'institut.

El fort és enorme, han ocupat més de dues pistes de tennis. A banda d'una quantitat ridícula de cartró, també han robat almenys deu taules de diverses aules i tenen una barbacoa, que funciona a ple rendiment, instal·lada entre les dues pistes. Un parell d'alumnes reparteixen hamburgueses i panets. La música de Vampire Weekend brolla d'un altaveu sense fils col·locat en un racó.

La major part d'alumnes de segon de batxillerat

són aquí, si no és que hi són tots. És un grup enorme comparat amb la resta de grups de l'institut, perquè un munt de noies de Higgs d'aquest curs es van traslladar a Truham després que un gran incendi els cremés uns quants edificis de l'institut. És una llarga història.

En Harry es planta les mans als malucs, em mira i somriu.

—Què et sembla?

En Harry Greene, un paio força baix amb els cabells molt llargs, és probablement l'individu més notable de tota l'escola, en part a causa de la quantitat de festes que organitza i en part pel fet que parla pels descosits.

Arquejo les celles.

—Què em sembla el fort o què em semblen les teves cuixes?

—Totes dues coses, nano.

—Totes dues són genials —contesto tot serios—. Bona feina. Segueix així.

En Harry fa una passa cap a un costat i flexiona el genoll.

—Sabia que la faldilla era una bona decisió. Me n'hauria de posar més sovint.

—Sens dubte.

En Harry era una persona força repugnant, un dels nombrosos nois més grans que jo que em feien la punyeta quan jo era més petit i l'únic que havia sortit de l'armari en tot l'institut. Afortunadament, amb el pas dels anys ha madurat i s'ha adonat que ser homòfob no està bé. De tota manera, encara no l'he perdonat. En Nick i jo opinem que és un imbècil acabat.

Encara amb les cames flexionades, en Harry pregunta:

—T'envia en Shannon? Has vingut a clausurar-nos la diversió?

—Sí, tècnicament.

—I ho penses fer?

—No, òbviament.

En Harry assenteix.

—Arribaràs lluny, nano. Arribaràs lluny.

No acostuma a ser difícil trobar en Nick entre una multitud, però avui gairebé tothom va vestit de vermell. Hi ha poques persones que no s'hagin molestat a disfressar-se, i una d'elles és la meva germana Tori, que porta l'uniforme negre de Truham i xerra amb la seva amiga Rita asseguda sobre l'asfalt blau en un racó. A banda d'ella i d'un parell més d'alumnes, tothom es confon en una gegantina massa vermella.

—En Nick és allà.

Giro el cap i veig que en Harry em somriu i assenyalava la cantonada esquerra de l'altre extrem del fort. Llavors comença a caminar cap al racó que assenyalava, cantussejant «We're All in This Together», i el segueixo.

—NICK, NANO! —brama en Harry per fer-se sentir per sobre la cridòria dels alumnes de segon de batxillerat. Tots van equipats amb menjar i gots vermells de plàstic, i es fan fotos els uns als altres.

I aquí el tenim.

L'envolta un petit grup de persones i es gira amb una expressió lleugerament desconcertada a la cara, com si no acabés d'estar segur que no s'imagina la veu d'en Harry.

Surto amb en Nick Nelson des que tenia catorze anys. Li agraden el rugbi i la Fórmula 1, els animals (sobretot els gossos), l'univers Marvel, el soroll que

fan les puntes de feltre dels retoladors sobre el paper, la pluja, fer-se dibuixos a les sabatilles esportives, Disneyland i el minimalisme. També li agrado jo.

Té els cabells d'un color ros fosc i els ulls marrons, i és cinc centímetres més alt que jo, per si us interessen aquesta mena de dades. Jo trobo que està força bo, però potser només és la meva opinió.

Tan bon punt ens veu, ens saluda entusiàsticament amb la mà, i quan per fi arribem on és, em mira i diu:

—Tot bé?

La disfressa d'en Nick de *High School Musical* consisteix en uns pantalons curts d'un color vermell llampanant i una samarreta de tirants vermella. Ha enganxat amb agulles un full de paper amb un gat salvatge molt mal dibuixat a la part del davant. Francament, l'he vist més mal vestit.

—No m’has contestat el missatge de text —dic.

Fa un xarrup a la beguda.

—Estava massa ocupat concentrant-me en el partit.

Dit això, alça una càmera d’un sol ús i, abans no tinc temps de somriure o de comprovar que vaig mínimament presentable, em fa una foto.

Tapo l’objectiu amb una mà, però arribo un segon massa tard.

—Nick!

Fa una rialla estrident i comença a rebobinar la càmera abans de guardar-se-la a la butxaca.

—Una foto més per a l’àlbum d’en Charlie el Badoc.

—Déu meu.

Com que en Harry ja ha anat a parlar amb un altre grup, en Nick se m’acosta una mica i les nos-

tres mans es toquen automàticament. Em fa copets com si juguéssim a un joc de picar de mans.

—Et quedaràs per aquí una estona o estàs estudiant?

Faig una ullada al meu voltant.

—La veritat és que no estudiava. Mirava concerts de Marc DeMarco.

—Ah. És clar.

Ens quedem una estona drets, agafant-nos les mans, i llavors en Nick alça una mà per arreglar-me els cabells. De sobte, m'adono que és l'últim dia que anirem a la mateixa escola. S'acaben sis anys de ser al mateix lloc cada dia entre setmana. Els dos anys que hem passat sent parella a l'institut, dos anys dinant plegats, seient junts a l'aula d'estudi, amagant-nos a les aules de música, a les d'informàtica o als vestidors d'educació física, dos anys tornant a casa

plegats, caminant quan fa sol i en autobús quan fa fred, amb en Nick dibuixant cares a la condensació de la finestra mentre jo m'adormo repenjat a la seva espatlla. Tot això s'ha acabat.

Normalment parlem d'aquestes coses i comentem tot allò que ens fa posar tristos, ens irrita o ens fa empenyar, però en Nick està molt emocionat per la universitat i no vull començar a queixar-me ni fer que se senti malament. Això ja ho he fet prou a la vida, per l'amor de Déu. Només és que... soc el qui es queda enrere, i és una merda, francament.

Alcem la vista i sentim un «clic» molt fluixet i una rialla. Ens girem i veiem que en Harry ens apunta tot content amb la càmera d'en Nick.

—Mira que sou romàntics, collons. No em puc creure que a la uni m'hagi de buscar una altra parella a qui fer la punyeta.

En Nick li arrabassa la càmera.

—Me l'acabes de robar?

En Harry li pica l'ullet, se'n riu i torna a marxar. En Nick nega amb el cap i rebobina la càmera.

—Déu meu, mira que arriba a ser pesat.

—D'on has tret la càmera?

—L'he comprat. Em va semblar bona idea tenir unes quantes fotos en format físic per penjar a la meva paret de la uni en comptes d'un grapat de fotos merdoses al telèfon.

Li arrabasso la càmera i li faig una foto.

—Ei! —Me la torna a prendre, somrient—. No vull fotos on només surti jo. Tothom es pensarà que estic obsessionat amb mi mateix.

Jo també somric.

—Llavors aquesta me la quedaré jo.

En Nick m'abraça.

—Va, almenys necessitem una foto on sortim plegats i fem cara de ser normals, collons.

Aguanta la càmera alçada davant nostre, apunta l'objectiu cap a nosaltres, i dic:

—Sent sincers, mai no fem cara de ser normals.

En Nick es riu de mi mentre comprovo que els cabells no em fan res estrany i llavors tots dos somriem i en Nick fa la fotografia.

—Quan et vingui a veure a la uni espero veure aquesta foto emmarcada —l'avisó.

—Però hauràs de comprar tu el marc. Jo hauré de pagar el lloguer.

—Doncs busca't una feina.

—Què? Vols dir que ara que tens feina no em penses comprar res? No m'ho puc creure. Què faig en aquesta relació?

—La veritat és que no ho sé, Nick. Com és que encara ets aquí? Ja han passat més de dos anys.

En Nick riu, em fa un petó ràpid a la galta i després comença a caminar d'esquena cap a la taula on hi ha les begudes.

—No estàs malament.

Li ensenyo el dit del mig.

Quan vam començar a sortir, vam estar una temporada sense dir-ho a ningú. Com que no sabíem com reaccionaria la gent al fet que estiguéssim junts, era més segur passar desapercebuts. Que nosaltres sabéssim, al nostre institut no hi havia hagut mai cap parella obertament gai, i a mi em van assetjar molt quan em van obligar a sortir de l'armari. Així que no ens agafàvem de la mà. No flirtejàvem quan hi havia altra gent. De vegades fins i tot em sentia una mica incòmode parlant amb ell a l'insti-

tut, per si algú ens descobria i em tornava a assetjar o, encara pitjor, per si de cas també assetjava en Nick.

Ara ja no hem de tenir por. Li agafo la mà sempre que vull.